

קכא:

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

מסורת הש"ס

(א) [מוספתא אלהות
רפי"ב], (ב) לעיל יט;
(ג) לעיל ג, (ד) [ויקרא יא],
(ה) [ע"א ד"ה השוחט],
(ו) [בטהורא רש"י], (ז) ר"מ
מ"ו, (ח) ז"ל הסם בלא וי"ו.
מהר"מ,

גליון הש"ס

תשוב' ר"ה ופי' וכו' נראה
ל"ה. ע"י לעיל דף קנז ע"ב
מוד"ה ומי:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מהו שמעיל
וכו' היה היא ומצלת לו
דלמא:

מוסף רשמי

הרצה לאכול ב"ר.
מסוס דמעלי דמאר לקמן
במקור הרצה שפירא
ב"ר (דערי 37) מביא
שחיטתה. שאל ממוסר
הפסס ויכול
לחוסס
מן קרס יצאל הנפס
ותמחין לו עד שפאל
נפסו. דלמחקר ב"ר
מחוס (סעריין 38).
מזין שפסר לאכול מן
המחיל קרס שפאל נפסו
ב"ר חאלס מן עד
(דערי 37). אחד עובר
בכוסים ב"ר. ולא למחקר
מחוס חליל מילתא (דערי
38) מן חיל גביסוי
ופירחיה יפה יפה. ממז
סעריין נבאל דערי
ולא ח"י (דערי 38).

שפוסט לעמא עומאס חמורא. אדס זיגדיס אס יחללה הילק אינע
זיכע הכשר דילפינן מורעיס. ועמאס דמחשבה משום דקמא
לא לאיליה קיימא זככפריס קיימנן שאין גרייס לאסו עשות אכל
זככריס תנן (עומאס פ"ג משנא א) דלן זיכריס מחשבה דקמא לאיליה
עזידי כוכביס עומאס: אמר חוקיס.

חמורה אמר חזקיה
להעמידה על פחות
לרבי יורא ומי אמר
שחט בה שנים או
מפרכסת חזקיה אמר
ישנה לאברים
ברים מתה היא רבי
רים לאו מתה היא
ולכלל מתה לא באת
או רוב שנים ועדיין
אמר אינה לאברים ר'
אמר ר' אלעזר נקוט
ני רב אושעיא כוותיה
שראל ששחט בהמה
שחט בה שנים או רוב
מאמא טומאת אוכלין
אבר הפורש ממנה
הפורש ממנה כבשר
לכני נה ואפי' לאחר
ה אחד או רוב אחד
אוכלין נחרה אין בה
קובץ כוכבים ששחט
ומפרכסת מטמאה
טומאת נבלה אבר
החי ובשר הפורש
ואסור לכני נה
פשה שחט בה אחד
מאמא טומאת אוכלין
חום שאין עושה אותה

יומין: שעת כה אחד אינא מטמא
 טומאא אכולין. דלח אשמחן הימ
 אכילה בדכותה לא לשראל ולא לגוי
 נח וכן נצתה ועודא מטמאן: מטמא
 טומאא אכולין. הוילי רס: הימ
 אכילה בדוגמתה אס שעתא
 ישראל השתא נמי מהיול לא קר
 מחשבת עובד כוכבים לזון ישראל
 לגויא: אכול: תוסא: חזי עושא
 אופסא ערפס. כגון חזי קנה: שעת
 ישראל. וגמר עובד כוכבים הוילי
 וגמרו דיד עובד כוכבים ערפס:
 יפס. יפס. יומר מנשר אחר מפמי
 שלח הפסיק דמו נלחא וכשומותו
 נבלע בחוכה לפי ששכחהמה מויליא
 נשכח היא מתאמת ומויליא דמה
 יפס: ומתפסין לא עד שפלא נשכח
 דמניח אכרעע מיתוס ונפדויה דפס

קדו (ע) לא מחללו על הדם והאמתהו דרנבן בעלמא היא: **אחד עובד**
לעובד כוכבים דליכא מידי לישרשלא שרי ולעובד כוכבים אסור.
ין זה הישר לשרלא לעובד כוכבים נמי לא ששמרתי דמיה היא:
בטריא. בשר זו טוב לרפואה: **כעשר רבי אלעזר**. לא ממיתין לשרלא
בשרה היא דלאה נחמיה אין זה טומאה: **ששם ב' או דבר מהו**. מ
א. הלכתא קא דייק כולי האי הכשר שחיטה בטוהרה: **מהו שחיל**
וצלגה כלים בחיים והרי היא בזהל המת מהו שחיל עליהן כדאמרן
לא נעממה הכא מאי כיון דאיהו טומאה טומאת ונבלות מיה
הוא. ושרשאל בטוהרה לא מייבש לן דדורא איהו מלאת הוואל ואף
בה טומאה לא כלום אלאמה חיה היא: **איל טמטאה טומאה אוכלין**.
חומרא: **חייב**. מיתה במזיד וטמאת בשוגג: **והוא שנקטו**. דגלי
מחר הפסע לא הוואיל ונעטו מחלה ועשה עור זו לא הדר ה
ין טמטאה טומאת אוכלין (ועיל עין) אחרי ששאר כד אכל לשיה בשר לא:
פלוגתא

הואיל ויבוא לנורדה ולהעמידה על פחות מבית. פ"ה שמו
לחומתה בחמיסות קטנות פחמות מחיט עשודה מפרכס
ולא היה לרץ כן אלא אפילו חמיסות גדולות וכלד שאל יהי
אזריס דשכר מן הדי לא מטמא דמארר לקמן בפרקין (דף קס"ח) ועל
ההנלה הוא דקאמר לרץ ששיר

וּקְמַד עַל (עֲטוּמָה) פְּתוּחַ מִתִּים:
וּלְהַעֲמִידָה עַל פְּתוּחַ סְבִיבָה.
וְאֵלֶּה הַשְּׁמָה נִמִּי
סוֹפוֹ לְטַמֵּא טוֹמֵאָה חֲמוּמָה כִּיּוֹן דְּלִילֵי
מִתְנַקֵּף לִיהַ עַם חֲזִי זֵית אַחַר מִטְמֵא
דְּכִמְדָּר מִן דְּס שְׁמִיטָה (כִּרְמוֹת דָּךְ כֵּה).
וְיִלֵּךְ דִּהֶסֶם בְּנִגְלָה שְׁמֵתָה לְגַמְרִי מִמֶּנִּי
לִירְקוֹף אֲבָל הֵכָּה הוֹאִיל וְסוֹפוֹ לְטַמֵּא
טוֹמֵאָה חֲמוּמָה אַחַר שְׁמֵתוֹ שְׁלִירְפָּה
לְסוֹת לֹא אִמְרִי: וְיִמֵּי אִמְרֵי חֻקֵּיהֶּ
דְּחֻקֵּיהֶ אֲחֻקֵּיהֶ * יִשְׁתַּח וְלֹא לְאִשְׁקִי
לְעַנֵּי דְהוּי מִזֵּי לְאִשְׁקִי בְּנִגְלָה הֵכָּה
מִתְמַתִּיק דְּקִמְדִּי אֲבָל לֹא טוֹמֵאָה
נִבְיִילֹת אֲחֻקֵּיהֶ דְּלִמְרֵי מִתָּה הִיא:
בְּחִרָה אֲבָל בַּה מוֹטָא שֶׁ כְּבוֹם.
הִיִּינוּ נִמִּי אִין טוֹמֵאָה
טוֹמֵאָה אֲוֹכְלִין דְּקִמְדִּי גַּז שְׁמַת זֶה
סִימָן אַחַד אֲלֵהּ מִשּׁוֹם דְּלֵה עֲשֵׂה זֶה
דְּרַךְ שְׁמִיטָה נִקַּט הֵיא לִישָׁנָה כְּלוֹמַר
מִתָּרֵה לִישׁוֹמֶם פִּשְׁטוֹ דְּלִין זֶה טוֹמֵאָה
כֻּלָּל כִּיּוֹן דְּלֵה עֵבֶד כֻּלָּל דְּרַךְ שְׁמִיטָה:
וְעוֹכֵר כּוֹכְבִּים שְׁחָתִם בְּהִמָּה
מְחִירָהּ לִישְׁרָאֵל. כְּרוֹמָא חֲקַט
לְדַפֵּי לִישְׁרָאֵל דְּשְׁמִיטָה תִּלִּישׁ מִלִּתָּה
אֲבָר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנָּה כְּפֻרֶשׁ מִן הַחִי:
אֲבִי * אִמְרֵי אִינֵה מַצֵּלֵת הוּי. וְעַמְמָה
מִשּׁוֹם דִּין חִיה הִיא אֲבָל
דְּבִרְיָה וְלֶכֶךְ רֹבּוּעָה חִיִּיב וְיִמֵּי מִטְמֵא
טוֹמֵאָה אֲוֹכְלִין כִּיּוֹן דְּבַת אֲכִילָה הִיא
וְיִקְוֶנָּה * פִּירֵשׁ מִשּׁוֹם דְּלִחוּמָא וְיִמֵּיהַ
אִי סְפִיקָא הִיא אֲמֵלִי רֹבּוּעָה חִיִּיב:
אִי

נחרה אין בה טומאה של כלום ^השחט עובד כוכבים כב
טרפה ובא ישראל וגמרה כשרה שחט ישראל בין במקור
ובין במקום שאין עושה אותה טרפה ובא עובד כוכבים
^ההרצה שיאכל מבהמה קודם שתצא נפשה חוץ
שחיטתה ומולחו יפה יפה ומדיו יפה יפה וממתין לה ע
אחד עובד כוכבים ואחד ישראל מותרין בו מסייע ל
דאמר רב אריד בר אבין א"ר יצחק בר אישין הרצה ש
מבית שחיטה ומולחו יפה יפה ומדיו יפה יפה וממתין
אחד עובד כוכבים ואחד ישראל מותרים בו בעי ר' אל
מיהו א"ל ההוא סבא הכי א"ר יוחנן צריכה הכשר שחיטה
למאי אמר רב שמואל בר יצחק בריקת סכין בעא
ששת מהו שתציל על הכלועין שבתוכה א"ל מנ
ומצלת א"ל אינה מטמאת טומאת נבלות ולא תציל איהר
הכלועים שבתוכה דהא מטמאת טומאת אוכלין ^האמר
מטמאת טומאת נבלה: רבי יהודה אומר האל [^ה
^הוהוא שכנסו ואמר רב הונא 'שני חצאי זיתים שישנן על

מִן לְאוֹכֵל מִזֶּהָמָה קֹדֶשׁ שֶׁמֶלֶךְ נִפְשָׁה שֶׁהוּא בָּלֵא תַעֲשֶׂה שְׁנֵאֲמַר
 בּוֹכֵבִים וְאֶחָד יִשְׂרָאֵל מוֹתָרִים כּו'. דְּהוּאֵל וּמוֹתָר לְיִשְׂרָאֵל הוּמָר אֶ
 אֶחָד הֵן לְעֵיל שְׁחִטָּה טַמְאָה וְכֵן שְׁחִטָּה עוֹבֵד כּוֹכְבִּים בְּטַהוּרָה
 בְּתַמְחֵי לֵיה לֶרֶב אִידִי. הָא דְקָמֵי שֶׁאֵף הַעוֹבֵד כּוֹכְבִּים מוֹתָר כּו': וְ
 בְּטַמְאָה וְעוֹבֵד כּוֹכְבִּים בְּטַהוּרָה דַּעֲמָא דַּשְּׁמִינִן לֵה אֹכֵלָא מִשּׁוּם
 הֵי נַחֲמִירָה וְלֹא מִטַּמְאָה: כְּבָהֳמָה עוֹדֵר. כִּלְאוּ מִטַּהוּרָה לֹאֲכִילָה: לֵי
 עֵל הַכְּלוּשִׁין שְׁבִתְהוֹב. יִשְׂרָאֵל בְּטַמְאָה וְעוֹבֵד כּוֹכְבִּים בְּטַהוּרָה וּמִתְרַפֵּס
 בְּכַהֲמָה הַמִּקְשָׁה (לְעֵיל דָּף ע"א): בָּלֵא טַעֲמַת טַהוּרָה וְיִנְכַּס לֵאלֹהִי הֵ
 הֵיֹא אֵל דִּילְמָא כֵּין מִטַּמְאָה טוֹמְאָת אֹכֵלִין אִינֵה מַלְלָת לֵאלֹהִי כֵּין
 בְּאֲכִילָה מוֹתָרָה וְעוֹבֵד כּוֹכְבִּים בְּטַמְאָה פְּשִׁיטָא לֵן דַּמְלָת הוּאֵל וְאִין
 אֶלְמָא מִתָּה הֵיֹא: וּמַלְלָה. בְּתַמְחֵי: אֶמַר אֲבִי אִינֵה מַלְלָת כּו'.
 דַּעֲמֵי דֵלָא בְּטַהוּרָה מִיַּקְרָא אֶל תַּכְכֵּם מֵאֲלֵי¹ אֲכֻמוּ שְׁבִתְהוּרָה מִיַּקְרָא
 בְּשֵׁר לְטוֹמְאָת אֹכֵלִין הוּא דַּמְהִיט מַחֲשָׁבָה לְשִׁירָה אֹכֵלָא דַּלְפִּילֵי עוֹר שֶׁ

עין משפט
נר מצוה

ל א ב ג ד מ"י פ"ב
מחל' מוטמח זוכלן
הלס ד:
ל א מ"י פ"ד מלסות
שחטס הל' י' טושי'פ
י"ד פ"ג ט' טפ"י:
ל א מ"י פ"ס טל' ב
סגה לאון קל' טושי'פ
י"ד פ"ס:
ל א ז מ"י פ"ס מחל'
מוטמח מחל' ב:
ז מ"י פ"א מלסות
זאטור וטל' הל' ב:
מ א ט מ"י פ"א מחל'
שזל אונת העומות
הלס ח:
ט ב י מ"י פ"ס הלס י:
ט ב י

שיטה מקובצת

6 מטמאה טומאה
 אוכלים. ג' ע"י תוס'
 לעיל דף כ"ב: **3** וטעמא
 דצריכה מחשבה משום:
3 אבל בכוריס תנן
 בבכורות דאין צריכין:
7 ולהכי נאמר כפוש מן
 ההי שאסור: **5** בעי ר'א
 מתינתא: **1** כיון דאיהא
 מטמאה טומאה [נבלות]
 חיה היא ומצלח או דלמא:
1 אבל נתכנס מאיליו כנן
 שהצטרפה תענית או
 חיה אחר העצם: